

Sirény

Tomáš Dušek

Každou první středu v měsíci, vždy přesně v poledne probíhá v Praze zkouška sirén. Nejprve mužský hlas, trošku zkreslený vzdáleností oznámí, že bude probíhat zkouška sirén, a pak se sirény rozezní.

V tu chvíli na mě padne strach a smutek.

Trvá to chvíli. Než sirény dozní a pár minut poté.

Zkoušel jsem to nějak překonat. Alkohol, meditace. Nic nepomáhalo.

Nakonec jsem zjistil, že to zmizí, když vyjdu před krám.

Naučil jsem se vycházet před krám v okamžiku, kdy se ozve hlas varující před zkouškou sirén, a vracím se pár minut po odeznění.

Mám v tom jasno.

Ta tíseň je v tom krámě.

Když už jsem věděl kde, začalo mě zajímat proč.

Věřím, že věci mají duši. Asi jinací než máme my lidi, ale něco tam být musí.

Za války byly Vinohrady bombardovány. Možná celý dům nasákl strachem lidí, kteří se utíkali schovat před náletem, a stále se ten strach uvolňuje při zvuku sirén. A nejenom dům.

Jednou jsem vyšel opět před krám, sirény houkaly a já venku popíjel kafe z jednoho z těch starých hrnečků, které se mi tu občas objeví.

Ruka se mi třásla, až se na hladině kávy dělaly drobné vlnky.

Ten hrneček se bál. Možná ho také držel v rukou někdo ve chvíli, když okolo padaly bomby, možná se krčil v koutku kuchyně, když se celý dům třásl v základech pod účinky

tlakových vln a z okolí zněly zvuky sirém požárních vozů.
A možná jsem jen moc citlivej chlap, trpící začínajícím
Parkinsonem.
Kdo ví.

